

נשמתא דאורייתא

הורים וילדים לומדים חסידות בצורת

גיליון 220 | שבת פרשת קרח, כ"ו סיון תשע"ו - שנת 'הקהל' יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

ה'הקהל' המשפחתי

מעשים טובים ומאירים

קרח, אתה מאחר

אבא/אמא: מכף שבמחלקת קרח ועדתו טענו דתן ואבירים למשה על כך שלא הכניס אותם לארץ ישראל, אנו יודעים שהיה זה אחרי חטא המרגלים, בו נגזר על דור המדבר שלא יכנסו לארץ. אך מדוע קרח נזכר לבוא רק עכשיו? הרי את הכהנה הגדולה, אותה הוא חמד לעצמו, קבל אהרן הכהן כבר שנה קדם לכן, בעת הקמת המשכן או בעת מתן תורה. גם מניו של אליצפן בן עזיאל לנשיא הקהתי, שעורר את זעמו של קרח, כבר היה כמה חדשים קדם לכן. בראש חודש איר, ומדוע פתח קרח במחלוקתו על משה ואהרן רק אחר חטא המרגלים שהתרחש בתשעה באב?

המעשה הוא העקר

ילדילדה: מכף אנו מבינים שיש קשר בין חטא המרגלים למחלוקת קרח ועדתו. כפי שלמדנו בשנים קודמות בגליון פרשת שלח, חטאם של המרגלים נגרם מכף שהם העדיפו את חיי הרוחניות במדבר - למוד התורה כלי צרף לדאג למזון, למים וללבוש, שכן ה' ספק להם את כל צרכיהם באמצעות ענני הכבוד, המן ובארה של מרים - על פני החיים בארץ ישראל, שם יהיה עליהם לטרח עבור הפרנסה ולהתעסק בחמריית העולם.

אך הם טעו כמובן, משום שרצונו של ה' שנעשה לו 'דיקה' בתחתונים, דוקא באמצעות הכניסה לארץ והעסוק בחמריית כראוי ליהודי, וכך לחבר בין הרוחניות לגשמיות ולזכך אותה.

לע"נ שמואל בן משה אפרים ע"ה בן נתן נלב"ע כ' סיון תשנ"ד ת.נ.צ.ב.ה.

נדפס ע"י ולזכות בנו יבלח"ט חיים בן נתן

לזכות החייל בצ"ה מנחם מענדל שיחי ריבקין

לרגל יום הולדתו כ"ו סיון

נדפס ע"י ולזכות הוריו צבי ועדי שיחיו ריבקין

לשנת הצלחה וברכה בכל המצרך בגשמיות וברוחניות

"להכניס לארץ"...

ואז, לאחר דקה ארפה של הלם, כמו קוראים האחד את מחשבות רעהו, מתחילים לחפש אם יש עוד סימן. וכן. היה בספר הזה עוד עמוד אחד מקפל. עמוד לח ב'לקוטי אמרים', והמלים הראשונות בעמוד היו: "להכניס לארץ"... הספק אם להגיש בקשה לאשרת-יציאה התר במקום...

הם בקשוני כמובן להשאיר אצלם את התניא, אבל אמרתי להם שהרפי אמר לי שאשאיר זאת אצלי. ומאז ועד היום, כשמזדמן לי לראות וללמד בספר הזה, אני נזכר בהתרגשות בשליחות השמימית הזאת..."

השליח הראשי לרוסיה, הרב לאזאר, כבחור בשעור בלינגרד (כיום פטרבורג) בשנת תשמ"ח.

לאבות וגם לבנים

תוכנית הלימוד השבועית

"אבות ובנים" זמן קיץ בעיצומו

אנו מזמינים את ההורים היקרים עם בניהם שיחיו, לשעה של לימוד משותף ושל נחת יהודית אמיתית, בשבת קודש ובכל בית כנסת בכפר בשעה שנוחה לו.

בתוכנית:

חזרה על החומר הנלמד בכיתה באותו שבוע / לימוד נשמתא דאורייתא כל ילד יקבל מדי שבוע ממתק - הגרלות כל בית כנסת כפי נדבת ליבו

המשתתפים בקביעות (שבתות מתוך 11)

בתכנית "אבות ובנים" ישתתפו בהגדרת ענק על

כרטיס טיסה לחצרות קודשינו, ועוד סטים של ספרי קודש

תרומת ועד כפר חב"ד וגורמים נוספים

לנוחותכם הלימוד יתקיים בתי הכנסת הבאים:

בית כנסת	שעת לימוד	רוב
בית מנחם	7.00 עד 6.15	ר' אבי אשר
מרכזי	6.30 עד 17.45	ר' שניאור ציק
מחנה יצחק	7.15 עד 6.30	ר' גישון ריבנוביץ
ריישיק שול	7.00 עד 6.15	ר' ישי רפאל
בית מודי שמואל	7.00 עד 6.30	ר' יעקב שיעבני
שטיינבאך שול	6.30 עד 6.00	ר' חיים שלום קרייני
מענדליש שול	7.00 עד 6.15	ר' נתניאל אבלי
כפר חב"ד ב	6.10 עד 5.15	ר' אהרן הלפרין
גידי שול	7.00 עד 6.15	ר' מיכאל בן ארוש
גבעת ליובאוויטש	7.00 עד 6.15	ר' לוי רוביני
אוהל יעקב	7.00 עד 6.15	ר' ארי שפי
ישראל אריה ליב (מקלט)	7.20 עד 6.40	ר' שמואל קוביצעק

בברכה

ועדת החינוך

שע"י ועד כפר חב"ד

בתי כנסת נוספים המעוניינים להצטרף לתוכנית, נא ליצור קשר בטל' 052-3017770

להקדשות או להזמנות - מנויים - לבתי כנסת או למוסדות חינוך ניתן לפנות מראש למספר 052-3017-770

הלקה

ילדילדה: עלינו לעסוק בהפצת התורה והחסידות, מתוך ידיעה שהעולם עצמו כבר מוכן לגאולה ומסיע ליהודי לעבד את השם.

(מעובד על-פי סה"ש תנש"א ח"ב, עמ' 650 ואילך)

תשובה מקפלת בין דפי התניא

- חלק שני -

תקציר: הרבי שולח עם הרב פנחס טיץ לרוסיה הסובייטית חבילה עם תשמישי קדשה וגם ספר תניא אחד. שני צעירים יהודיים 'חוטפים' אותו ברחוב, ומבקשים להעביר באמצעותו לרבי שתי שאלות: האחד שואל האם לברח ממוסקבה והשני שואל אם להגיש בקשת יציאה מרוסיה.

"השעה דחוקה"

ממשיך ומספר הרב טיץ:

"כשהתארכה השיחה וזרמו הנגונים והדמעות, ספרתי להם לפתע על ספר התניא שהרבי נתן לי לפני נסיעתי הנוכחית תוך בקשה שאשא זאת עמי בעת הבקור. וזה נמצא עכשיו אצלי? - שאלו אותי שניהם בהתרגשות. 'כן', עניתי להם והוצאתי מכיס מעילי את התניא.

אינני יכול לתאר לה את ההתרגשות שאחזה בהם, רק אז הבנתי מה זה חסיד. "זה תניא שהרבי עצמו נגע בו השבוע בידיו הקדושות", הם חזרו ומלמלו בהתרגשות רבה תוך שהם ממשימים שוב ושוב את הספר.

לפתע, פרץ אחד מהם בצעקה. חשבת שיקרה לו משהו, ואז הוא מצביע לי על אחד העמודים שהיה מקפל בצורה מוזרה. מתברר שתוף כדי משמוש הוא הבחין שיש קפל בדף אחד והמלים הראשונות של העמוד הזה (קונטרס אחרון קסב) הן: "השעה דחוקה לו ביותר ואי אפשר לו בשום אופן להמתין".

הנה תשובה ברורה לשאלה שלי - הוא צועק לי נרגש - "הרבי אומר שעלי לברח מיד ממוסקבה ואינני יכול להמתין".

טענותו של קרח

אבא/אמא: כעת בא קרח וטוען "כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'?" - כיון שלא הכונה היא העקר, לא רק העסוק ברוחניות ולמוד התורה, אלא **"המעשה הוא העקר"**, קיום המצוות בפועל והפיכת עולם הזה לקדשה, אם כן, מהו תפקידם של משה ואהרן? מדוע הם 'מתנשאים' על קהל ה'?

מילא בלמוד התורה, או בכונת המצוות, יש הבדלים בין יהודי אחד לשני, ויש רמות שונות ביכולת הבנת הלמוד, או ביכולת ההתבוננות והפננה בעת קיום המצוה, ואם כן משה ואהרן יכולים להיות במדרגה גבוהה יותר מכלם (ובפרט שמשה קבל את התורה ישירות מה' ותחלה למד אותה עם אהרן).

אך במעשה המצוות הרי כלם שווים. עצם הנחת התפלין של היהודי הפשוט היא בדיוק כמו הנחת התפלין של משה רבנו. וכיון שזה העקר, מהי חשיבותם של משה ואהרן ביחס לשאר העם?

קרח תתעורר

ילד/ילדה: על כך משיב משה רבנו: "בקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו" - הבה נניח באהל מועד מקל של נציג מכל שבט ונראה בבקר. מי שהמטה שלו יפרח, סימן שבו בחר ה' לכהנה ולעבודת הלויים.

הוא לא רק אומר להם שהתשובה תגיע מחר בבקר, אלא גם נותן להם רמז במלה 'בקר'. הוא רומז להם שכמו ההבדל בין בקר לערב ובין אור לחשך, כך גם יש הבדל עצום אם אנו מקימים את המצוה עם כונה או בלי כונה. כשאנו מקימים מצוה מתוך כונה והתלהבות אז יש במצוה שלנו 'אור' וחיות.

כך אנו לא רק עושים לה' דירה בתחתונים' (על ידי עצם קיום המצוה) אלא גם דואגים שהדירה תהיה מוארת (על ידי כונת המצוה).

אכן מאירה

אבא/אמא: המשל על זה הוא מאבן יקרה המכסה בכך. נכון שהאבן עצמה היא טובה ויקרה, איה היא אינה מאירה, ואנו מענינים שהיא כן תאיר וכלם יראו את יפיה. וכך מסביר אדמו"ר הזקן את הכטוי של חכמינו זכרונם לברכה "תשובה ומעשים טובים" - שעל ידי התשובה, המעשים הם טובים ומאירים, כאותה אבן טובה ומאירה.

ולכן, עונה משה רבנו לקרח ועדתו, העם זקוק למשה ולאהרן. הם אלה שמלמדים את כונת המצוות ובכך פועלים

"התנשאות" והתרוממות בקיום המצוות ובעם ישראל כלו.

הלקה:

ילד/ילדה: "ההוראה אלינו מב' הסדרות, שלח וקרח, היא: ישנם הטוענים, שמעשה המצוות בפועל אינו נוגע כל כך, העקר הוא - שיהיה לב יהודי. ישנם הטוענים, שצריכים רק מעשה המצוות, אבל למוד החסידות ועבודה שפלב אינו חשוב כל כך, כיון שהמעשה הוא העקר.

אך התורה מלמדת אותנו כאן, שסדר העבודה צריך להיות - לא כמו שיטת המרגלים שיכולים לצאת ידי חובה עם רוחניות בלבד, ולא כשיטת קרח ועדתו, שיכולים לצאת ידי חובה במעשה בלבד, אלא שני הדברים צריכים להיות ביחד".

מעשה רב

אבא/אמא: "וכפי שראינו בהנהגת כבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר, בעל השמחה די"ב תמוז, שמסר נפשו על שני הדברים: הוא השקיע כוחות היותר גדולים, עד למסירת נפשו בפועל, על ענינים של מעשה, שילד יהודי ילמד אל"ף ב"ת; שיהודי יקיים אפילו מצוה אחת נוספת (אף שהלה לא היה שייך עדין לכל לכונת המצוות, ולזכוה הפנימי שנעשה על ידה, והיה רחוק אפילו ממצוות בפועל, מכל מקום, מסר הרבי את נפשו שיהודי זה יקים לכל-הפחות מצוה אחת); ובאותה העת השקיע הרבי את הכוחות היותר גדולים ומסר נפשו להפיץ תורה, פנימיות התורה, ועד לעבודת התפלה כדבטי.

וזוהי הדרך שהראה הרבי לכל השייכים אליו והולכים בעקבותיו, שיעסקו בשני הקנים: כשם שצריכים לעסוק ב"המעשה הוא העקר" - צריכים גם להשתדל שהמעשה יהיה נקי ומזכה, שענין זה נעשה על ידי למוד פנימיות התורה ועבודת התפלה.

ועל ידי העבודה בשני הקנים יחד עושים דירה לו יתברך בתחתונים - דירה בשני הענינים: דירה לעצמותו, ושהעצם יהיה בגלוי".

(מעבוד על-פי לקו"ש ח"ב, עמ' 581 ואילך)

גליון 220 קרח

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

פרחים ושקדים

ילד/ילדה: אחרי שקרח ועדתו חלקו על משה ואהרן, אמר להם משה: "בקר וידע השם את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו" - נעשה נסיון כזה: נניח באהל מועד מקל של נציג מכל שבט ונראה בבקר. מי שיקרה לו נס והמטה שלו יפרח, סימן שבו בחר השם לכהנה ולעבודת הלויים.

ואכן, למחרת בבקר הם באו וראו "והנה פרח מטה אהרן לבית לוי, ויצא פרח ויצא ציץ ויגמל שקדים", והבינו שהכהנה באמת שיכת לאהרן הכוהן.

אבא/אמא: ברור שמדבר כאן בנס. זה הרי לא היה עץ נטוע באדמה, אלא מקל יבש שלפנתע הצמיח שקדים. אבל מה שמענין הוא שהשקדים לא צמחו בבת אחת, אלא בתהליך שנראה רגיל וטבעי. קדם המקל הוציא פרחים ואחר כך הפרי.

ונשאלת השאלה, אם כבר השם עושה נס שמקל עץ יצמיח פרות, למה הוא לא עשה את זה בבת אחת, אלא בצורה הרגילה שבה עץ מצמיח פרות, שקדם יוצא הפרח ואחר כך הפרי?

ילד/ילדה: בתאריך ג' בתמוז, לפני אלפי שנים, ארע נס גדול. היה זה כשיהושע נלחם מול מלכי האמורי. הוא בקש מהשם לעצור את השמש כדי שיוכל לרדף אחרי האויבים באור היום. השמש אכן עצרה ויהושע נצח את אויביו.

אם כבר השם עשה נס לעם ישראל, למה היה צריך להשתמש באור של השמש כדי לנצח את האויבים, הרי יכלו לנצח אותם גם ללא מלחמה (כמו בנס קריעת ים סוף), או גם בחשך?

אבא/אמא: ההסבר הוא שהעולם נברא על ידי הקדוש ברוך הוא ולכן גם בנס המטרה היא לא 'לשבר' את ההתנהגות הרגילה של העולם (=הטבע), אלא לחבר את הנס עם העולם. ולכן גם במלחמתו של יהושע הנס היה באמצעות השמש שהמשיכה לזרח, וגם במטה אהרן הנס של צמיחת השקדים היה בדומה לדרך הצמיחה הרגילה.

ילד/ילדה: כך גם בג' תמוז, בדור הקודם, כשהרבי הרי"צ נצל מגזר דין מות, אך הוא לא השתחרר בבת אחת, אלא בג' תמוז הענש החלף לגלות ורק בי"ב תמוז הוא השתחרר באפן סופי - כך שנס הגאולה 'התחבר' עם הטבע של העולם.